

De har imidlertid dog haft et Læseværelse i Præparandanstaltens store Sal, og man havde planlagt Afholdelsen af en Række Foredrag. Forhenværende Minister H. P. Hanssen havde lovet at holde 4 Foredrag, men saa blev han syg, og derfor blev Sagen maaske udsat. Jeg kan ikke paastaa, at den er blevet til noget. Vi ønsker naturligvis vor Ungdom, der skal være Soldater, de allerbedste Kaar at leve og færdes under, men jeg tror, at man dog især dernede, hvor Tusinder har været Soldater baade i Krig og i Fred under ganske andre Vilkaar og Forhold end dem, som disse Soldater har været udsatte for, vil staa noget uforstaaende overfor Klager af denne Art.

Det er i dette høje Ting af ærede Medlemmer for de forskellige Partier Gang efter Gang blevet understreget, hvor nødvendigt det var at skaffe Jord til den danske Ungdom. Jeg vil gerne pege paa, hvor vigtigt det ogsaa er for os dernede at faa den danske Lovgivning paa dette Omraade til ogsaa at gælde Sønderjyderne. Det er sagt og vistnok med Rette, at den danske Ungdom hungre efter Jord. Vor Ungdom dernede hungre i ikke mindre Grad, men i langt højere Grad, tror jeg. Denne Ungdom har fristet en haard Skæbne. Den kender lidet til, hvad man kalder Livets Solside. Den har i Aarevis været afbrudt i sin Virksomhed og kastet ud paa alle Europas Slagpladser og er vendt hjem efter 5—6—7—8 Aars Forløb med Sygdom og Saar i mange Tilfælde. Der er ingen, der er gaaet denne Krig igennem, uden at de bærer Mærker deraf for hele Livet. Endnu kommer de enkeltvis hjem fra Sibiriens Fangelejre eller Ismarker. De havde maaske før Krigen en lille Kapital, der vilde sætte dem i Stand til at købe en Jordlod. Nu har de været borte i mange Aar, er blevet afbrudt i deres Erhverv, og nu ser de, hvorledes denne Kapital er smuldret sammen, smuldret bort mellem Fingrene paa dem. Der gaar i Hundredevis af den Slags unge derhjemme i vore Sogne og venter paa at faa Lov til at sætte Fod under eget Bord. Nede hos os behøver vi heldigvis ikke at spørge Dødstolene, naar vi skal have Jord til de unge. Den danske Stat kommer til at overtage 36 store Statsdomæner paa tilsammen 6 500 ha Jord. Om der ogsaa bliver en større Stamparcel tilbage ved disse Gaarde, for at Bygningerne kan udnyttes, staar der dog straks Tusinder af Tønder Land til Raadighed, og det er paa høje Tid, at disse Statsdomæner, der har ligget som

tyske Fæstninger i det danske Land, bliver taget i Brug til Gavn og Velsignelse for vort Folk, for den danske Ungdom. Truselen imod den danske Jord var en af de værste Trudsler, som man har udstedt imod det danske Folk dernede, og de Folk, der sad som Forpagtere af disse Gaarde, var svorne Modstandere af vort Folk. Jeg behøver blot at minde om Grev Rantzaus Trusel om, at han vilde lægge en Vold af tyske Kolonister tværs over Nordslesvig. Han naaede det for Grænsens Vedkommende. Oppe ved Kongeaaen ligger en Vold af disse store tyske Gaarde tværs over Landet, og hvis Krigen ikke var kommet, er det ikke godt at vide, hvorledes det havde staaet til i andre Dele af Landet. Nu er det saaledes, at vi glæder os til, at dette onde Anslag kan blive vendt til det gode, saaledes at det kan komme vor Ungdom dernede til gode.

Der er talt meget om Genrejsningen af de sønderjydske Landsdele, og maaske mange af de ærede Medlemmer gaar omkring med en stille Gysen i Forventning om de Krav, vi agter at stille, og om de Milioner, vi haaber skal rulle derned. Det ærede Medlem Hr. Moltesen har paa en venlig og god Maade mindet os om, at det kunde blive ensformigt, kedeligt og maaske farligt i Længden, hvis vi vedblivende skulde behandles som Kælebørn. Jeg tror ogsaa, jeg er enig med det ærede Medlem deri, en saadan Forandring vil vi ikke kunne taale. Af Mutter Germanias store og brogede Børneflokk var vi jo et af Stifbørnene, og Riset var altid til Rede for den vanartede Unge deroppe, som man kaldte Die Nordmark. Jeg tror ogsaa, vi vil være bedst tjente med at gaa ind paa ganske ligelige Vilkaar med Befolkningen i det øvrige Kongerige, vi vil ikke have noget forud. Den højtærede Statsminister har i sin Programtale, og jeg tror ogsaa nede i Sønderjylland, udtalt, at Genforeningen skulde ske paa en for Danmark værdig og for os taalelig Maade, og han har udtalt, at vort Land og vort Folk dernede skulde sættes i Trit saadan, at det kom i Trit med det øvrige Kongerige. Det er en Udtalelse, som jeg gerne vil anholde, og som vi er glade for. Jeg tror, vi dernede i nogen Maade forstaa os derpaa — vi har jo været vante til at blive holdt i Trit — og vil have Forudsætninger for at kunne bedømme, naar dette Trit med det øvrige Kongerige er opnaaet, og jeg haaber, at dette høje Ting vil overlade os at bedømme det.

Der er jo saa mange Muligheder til